

Man skulde tro, at Afgørelsen af, hvilke Heste Rytteriet behøver, ganske naturligt maatte tilfalde Rytteriet, ligesom man lader Landmanden bestemme, hvilke Heste der egne sig bedst for Landbruget, Vognmanden, hvilke Heste der passe bedst i hans Forretning, og Smaakøreren, hvilke Heste han synes bedst om, selv om han bestemmer sig for Russere, som paa viselig medføre store Ulemper for den øvrige Hestebestand her i Landet, fordi de ofte ere befængte med smitsomme Sygdomme.

Ikke desto mindre synes der i nogle Kredse at herske en vis Mistillid til Befalingsmændenes Evne til at skønne rigtigt paa dette Omraade eller en vis Tilbøjelighed til at tro, at de kunne have en eller anden mærkelig Bevæggrund til at besvare Spørgsmaalet ud fra andre Synspunkter end de rent faglige og tjenstlige. Man synes at mene, at da de Heste, der findes her i Landet, efter den almindelige Erfaring ere gode og udholdende til alt almindeligt Brug, maa de ogsaa være det til Rytteriets. Dette er imidlertid en Fejltagelse. En Brændeøkse er god til sit Brug, en Barberkniv ogsaa, men man er lige saa slet tjent med Brændeøksen, naar man skal barbere sig, som med Barberkniven, naar man skal hugge Brænde. Altsaa, hver Ting til sit Brug, hver Slags Heste til deres Brug. En Landhest til Landbruget, en Blodshest til haardt Brug i hurtige Gangarter, til Springning og til hurtig Befordring over lange Afstande. Til saadant Brug egne sig kun Heste, der ere i saa nært Slægtskab med Fuldblodshesten som muligt. Og det er ganske naturligt, thi Fuldblodet har gennem mange Slægtled ved Træning og Væddeløb faaet udviklet netop de Organer, som anstreges mest, hvor der kræves Hurtighed og Udholdenhed. Naar man løber hurtigt op paa 4de Sal eller op ad Bakke, faar man Hjertebanken, og den kommer sidst op, hvis Hjerte først melder Pas. Men nu er det saaledes, at Fuldblodshestens Hjerte ved den nys omtalte Uddannelse har faaet en langt kraftigere Udvikling end Landhestens, som der aldrig bliver stillet særlige Fordringer til gennem haarde Hurtighedsprøver. Dette lader sig ganske ligefrem godtgøre ved Vejning, hvor det viser sig, at Fuldblodshestens Hjerte vejer flere Pund mere end selv de største og sværeste Arbejdshestes. Paa lignende Maade gaar det bl. a. ogsaa med Benbygningen. Et Stykke af en Benpibe af en Fuldblodshest vejer mere end det tilsvarende Stykke af en Arbejdshest, uagtet det maaske er tyndere. Det gaar her som med Staal og Træ. De ere hver for sig gode til sit Brug, men Staalet er det stærkeste, selv om man tager det tyndere end Træ. Man hører ogsaa undertiden, at Blodshesten maaske nok er hurtigere paa korte Afstande, men ikke saa udholdende som mangen en Landhest. Dertil er imidlertid at bemærke, at den Hest, der er en anden langt overlegen i Hurtighed, som Regel ogsaa er den langt overlegen i Udholdenhed. Dette hidrører ganske naturligt derfra, at den Hest der maa anstrenge sig mest, udmattes først. Thi den langsommere Hest maa selvfølgelig anstrenge sig mere for at holde en vis Fart end den hurtige. Til Overflod er dette bevist gennem utallige Prøver, bl. a. under Distanceridtet Berlin—Wien, hvor der dog var Tale om en Afstand paa over 80 danske Mil, og som af den hurtigste Hest blev tilbagelagt paa lidt over 70 Timer, Hvil indbefattet. Herimod vil man maaske indvende, at saadanne Kraftkunster har Rytteriet ingen Brug for. Det kan være sandt nok, men allerede det, der forlanges under vore større Øvelser, er Kraftprøver, som staa langt over, hvad man kan byde en almindelig Landhest eller selv en noget forædlet Hest. At gøre et saadant Brug af Landheste vilde lige saavel være Dyrplageri som at bruge en let Blodshest til haardt Trækarbejde. Og selv under mindre Forhold komme Fordringerne frem. Den Rytter, der rider paa en tung, ubehjælsom Hest, han være saa dygtig og tapper en Mand, han være vil, er fuldstændig prisgiven en Modstander, der møder paa en Hest, der er hurtig, behændig og udholdende. I saa Henseende er det vel tilstrækkeligt at henvise til, hvorledes det gik Niels Kjeldsen. Han havde til at begynde med saa stort et Forspring, at han med Lethed havde kunnet redde sig, om han havde siddet paa en Hest, der var Forfølgernes jævnbyrdig i Hurtighed og Udholdenhed. Det er altsaa ikke en Gang os alene, der kunne bestemme, hvilke Fordringer man maa stille til Rytteriets Heste. Det maa afgøres under Hensyntagen til, hvad vore Modstandere møde med, ligesom man ved Anskaffelsen af Vaaben til Fodfolk og Artilleri sørger for, at Vaabnene staa paa Højde med Fjendens.